

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1626

§. 2.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45802)

§. 2.

ALIAS DIVISIONES magis rectas efficit falsa vel imperfecta charitas, non odio aperto, sed minoris amoris indicijs: contrahit enim peculiarem cum aliquibus amicitiam in detrimentum aliorum, quos æquali amore tenebatur diligere. Qui, cū aduertāt, se minus diligi, iudicant se odio haberi, ac reijci. Et qui hac ratione amant, excedunt limites cōmunis amoris, cū non exiguis damnis, & inordinatione suæ Professionis ac perfectionis. Primum enim certum est, eos non fundare amorem suum rectè in Deo, neque in virtute; sed in motiuis mundanis carnalibus, & quæ aliquod emolumentum amanti adferunt: & impingit in illud vitium, quod *acceptio-nem personarum* in amore appellamus. Amant enim hos; plus quàm illos propter aliquem titulum indignum maioris amoris. Cuius vitij damna retulimus supra: estque valde perniciosum in Religione, vbi amor debet esse communis; eiusque motiuum non nisi vnum absque diuisione in motiua particularia, quæ possent pacè turbare; sed omnes suos fratres amando in Deo & propter ipsum Deum. Quod si peculiarem aliquem amorem habeant: is debet esse talis, vt amentur magis, qui sunt meliores; aut eo fine, vt tales euadant: quia Deus ira vult. Quod si humanum aliquod motiuum admittant, id adeò cautè fieri debet vt reliquos non commoueat, aut contristet. Si enim Apostolus dixit, vt abstineamus à cibo aliàs non prohibito, cū frater noster contristatur, aut scandalizatur videns nos eum comedentes: etià vult proculdubio, vt particularem amicitiam omittamus, propter quam turbantur & scandalizantur multi: *Si enim (ait) propter cibum frater tuus contristatur: iam non secundū charitatem ambulas. Noli cibo tuo aut priuata etià amicitia illum perdere, pro quo Christus mortuus est.* Hoc confirmat S. Basilius præclaris his verbis: charitatem quidem habere inter se mutuam fratres debent non ita tamen, vt duo tresue seorsum à cæteris sodalitatē inter se coeant. Quadoquidem hoc non charitas est, sed seditio, & diuisio: & eorum, qui sic coeant, improbitatis indicium. Si enim Communis decus disciplinæ charū haberent, qui tales sunt, sine dubio cōmunem æqualemque aduersus omnes charitatem tenerent. Si verò ipsi à reliquis sua sponte abscissi, disunctique in cœtu cœtum efficiant, vitiosa huiusmodi amicitia conciliatio est. Quocirca danda studiosè opera est, ne vllus omnino in Conuentibus sodalitatibus istiusmodi locus detur. Et Sanctus Dorocheus Monachis suis suadet, huiusmodi colloquia & amicitias fugere, vt amicitiam diaboli; quæ spiritum corrumpunt, sui que profectus zelum extinguunt. Si autem proficere cupias: vnicū habeto locium, vnicum amicum; **DEVM**; & qui Deum timet: & cum eo loquaris, & conuerferis: Et is in domo Dei inops sit & renuis; in mysterijs autem diuinis, diues & plenus: Superioribus, Præfectis,

Tom. 2. trac.
3. c. 14.

a Re. 14. 14.

De Const.
Monast. c. 30.

& Ducibus suis subditus esto; & nimiam illorum consuetudinem deuota:
est enim laqueus quidam, qui desides & vecordes in perditionem & in inter-
ritam adducit.

2.

Lib. 3. mor.
c. 24. & lib
34. r. 4.

Et vniuersim verissimum est, quod dicit S. Gregorius: quod quantum
bona vniō & coniunctio bonis ac feruentibus prodest: quia se mutuo iuuat
in sanctis exercitijs: tantum improba nocet improbis, & ignauis per eam e-
nim euadunt valde pertinaces in suis consilijs, vt suorum votorum fiant
compotes. Et quemadmodum graue crimen est, zizania inter bonos, qui
recte concordēs sunt, seminare; ita est magna prudentia, diuisionem excita-
re inter bonos, qui male sunt vnitī, vt mali eorum conatus retardentur &
impediantur; & ipsi redeant ad vniōem cum communitate in rebus Di-
uini obsequij; aut saltem ne feruentium profectum ipsi impediaat. Nam
quemadmodum, mari rubro in duas partes diuiso, poterant Israhelita abs-
que impedimento ad terram promissionis transire: ita (ait hic Sanctus) si
diuidatur praua vnitio improborum, manet transitus expeditus vt boni
bene coniuncti & vnitī obtineant finem perfectionis, ad quam tendunt.
Nec sine mysterio Patriarcha Iacob, cum in hora mortis vellet filijs suis
benedicere: perueniens ad Simonem & Leui, qui coniuncti fuerant & v-
niti ad quandam crudelitatem perpetranda; loco benedictionis dixit illis
spiritu Prophetico aliquas maledictiones. Ne tamen sine aliqua benedi-
ctione, etsi tecta & quasi laruata, manerent adiecit: *b diuidam eos in Israhel, &
diuidam eos in Israhel.* Quæ etsi prima aspectu videbatur esse maledictio, in
pœnam delicti eorum: erat tamen figura beneficij, quod male vnitīs præstat
qui eos diuidit ac separat: vt ita non pergant in malo, quod praua sua vniōe
sensim adferunt, saltem sibiipsis, ex iactura charitatis & perfectionis, quam
profiterentur. Nam, vt Sanctus Laurentius Iustinianus ait: qui hoc modo dili-
gunt se in Religionibus, libentissime simul manent; & seorsim colloquun-
tur, quærentes angulos & loca abscondita, vt liberius id faciant. In qua re
solent transgredi & concipere duas Regulas magni momenti; alteram de
silentio, in locis & temporibus præscriptis seruando; alteram de non ingre-
diendo aliorum cubicula, aut loca alia prohibita: ex qua transgressione dam-
na illa incurrunt, quæ solent ex huiusmodi defectibus prouenire. Quod
si dixerint se colloqui de rebus bonis: respondebit eis Psalmista: *silus à do-
nis.* Silentium enim Religiosum etiam obligat ad abstinendum à bonis col-
loquijs, certis temporibus & locis, ad tacendum constitutis. Et, vt Sanctus
Augustinus ait: propterea Dauid silebat à bonis: ne laboretur in mala tran-
siens à verbis bonis, sed tempore prohibito dictis, ad otiosa & inania; & ex
his etiam ad noxia. Quod si dixerint: etiam benefacere sibi mutuo, & bona
præbere consilia: respondebitur eis, quod quemadmodum Deo non placeat

b Gen. 49.7

Lib de disc.
Alona. con-
uers. 6. 22.

c Psal. 38.3.

In eum Psa.

faci-

sacrificium, quod alieno igni offerebatur: ita non placent Deo bona ista opera: quia non coniunguntur cum igne Diuini eius amoris, nec puri amoris proximi; sed amoris proprii, & affectus inordinati: quibus talibus operibus miscentur. Purificent igitur in primis amorem, & in rectum ordinem amicitiam reducant: & tunc placebit Deo bonum, quod ex ea prouenerit.

Leuit. 10.1
Num. 3.4.
Eccl. 16. 61.

CAPVT XII.

QVÆNAM SINT DISSENSIIONIS ac discordiæ inter Religiosos radices & qua ratione mortificanda.

EX OMNIBVS QVÆ HACTENVS DIXIMVS clarè satis constat, quàm vera sit celebris illa S. Gregorij Nazianzeni sententia, quòd optimum & pulcherrimum in Ecclesia & Religionibus, sit ipsa vnio, pax, & concordia; pessimum verò & turpissimum, esse dissonantiam, pugnam, ac discordiam: Ac proinde omnibus viribus conandum est religiosis, unicuique in seipso mortificare quicquid hanc vnionem impedit: remouendo & euellendo discordiarum radices De quibus fuse actum est tractatu 3. secundi Tomi, ed quod illæ omnibus Christianis sint communes. Hic autem adferemus sex quæ solent vnionem Religiosorum facile perturbare. Prima & præcipua radix est *superbia*, & propriæ excellentiæ appetitio, & arrogantia sui ipsius, proprijque iudicij: qui enim singularem se reputat inter multos: non potest pacem habere cum eis. Ac propterea dixit Sapiens: *inter superbos semper esse iurgia*. Et superbia fuit causa primæ discordiæ, quæ fuit in cælo Emphyreo, turbans *Religionem Angelorum*: sic enim eam Apostolus appellat, cum voluit Lucifer sedem suam super sidera collocare, & similis esse Altissimo. Hinc *secunda* oritur radix, ambitio scilicet ac desiderium honorum, dignitatum, ac Prælatorum super alios. Hæc turbauit Religionem Apostolorum, cum facta esset contentio inter eos, *quis eorum videretur esse maior*. Nec tamen dicit quis eorum esset maior sed quis videretur. Huiusmodi enim contentiones sæpe innituntur apprehensionibus, & ijs quæ apud homines talia videntur; ideoque quisque cupit videri maior, quamuis reuerà talis non sit. Eadem ambitio turbauit quoque Leuitas antiquos, vt etiam *Sacerdotium sibi*, suisque familijs vendicarent. Et vniuersim iactantia, & inanis gloria, & reliquæ filia superbiæ dissonantiam adferunt ac dissonantiam. Et hinc prodit *tertia* radix, quæ est *invidia*, cuius tanta est feritas, vt quamcunque vnionem etiam inter fratres, siue carnales, siue spirituales dilaceret: vt apparuit in Cain, & in fratribus Ioseph, & in ipsis Apostolis: cum viderent filios Zebedæi attentasse, vt omnibus ipsis præferrentur; & in his ipsis duobus, cum suspicati sunt, S. Petri maiorem

Orat. 22.

1.
a Pro. 13. 10.
b Colof. 2. 18

2.
c Luc. 22. 24

Num. 16. 10

3.

